

Իսկ միւս տըղան ձրդեց փախաւ,
Աուր սուր կուլար կը կանչէր,
Եւ կը կարծէր որ զագանը
Իր ետեւէն կը վազէր:

ՎԵՐՁԻՆ ՎԱՅՐԿԵԱՆՔ
ՎԱՂԱՄԵՌԻԿ ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԻ.
(Ժ Է Դ Է ~ .)

Այդ ահաւոր ողբերգութեան ժամանակ,
Խոհեմ ծուկ մի՛ վըկայ խորին չարութեան,
Այնպէս սոսկաց որ սուղեցաւ ջուրին տակ,
Բայց ըիջ վերջը հառաչանաց լսեց ձայն.
Կարծեց իսկոյն որ զագանը զղջալով՝
Կապաշխարէ սիրտը շարժած ի դորով.
— Կասէ, « Երկինք՝ չարագործաց սըրտին խոր
Խըղճմըտանքը դրեր ես խիստ դատաւոր,

Վրէժխընդիր ահաչառ՝
Ընդդէմ չարեաց անհամար.

Ինչ եւ իցէ այդ չարագործն ալ հիմայ,
Իրեն արած յանցանաց ցաւ կիմանայ.

Ա՛հա յարմար ժամանակ,
Երթամ խօսեմ բացարձակ »:
Կարեկցութեամբ ելաւ գնաց
Քարողիչը սըրբազգեաց,
Չարագործին մօտեցաւ
Եւ խօսքն այսպէս ըսկըսաւ:

« Ղնց բարեկամ, մեղայ գոչէ՛
Խըղճմըտանքիդ ձայն լսէ,

Որ է երկնից վերջին բարիք
Սըրբող մարրող զամեն չարիք.
Եւ մի միայն միջնորդ է նա,
Աստուածոց մէջ եւ չարաց.
Իրեն ձայնին հըլու սիրտ մի
Միշտ կազատէ ի մեղաց:
Ո՛վ, ինչ եղեուն ահաւոր,
Յանմեղ արիւն մտանել,
Երբ կը յիշեմ՝ դողամ բոլոր
Եւ կըտըրտի սըրտիս թել.

Ինչպէս հիմայ դու ալ կըզգաս եւ կողբաս
Քու արածիդ վերայ արդէն կը զըղջաս » .

— « Այն, ասաց - կոկորդիլոսն, անոր համար կու-
լամ ես,
Որ չի չկըրցայ միւս տըղան ալ բռնել ուտել ասոր
պէս » . . . :

Թարգմանաբար յօրինեաց
ԱՌԱՔԵԼ ԱՆՏՉՆԵԱՆ ԶԱԼՊԱՆՏԵԱՆ.

Ի ՍԷՖԷՐՈՎԵՆԸ .

Չսիրտ իմ բացի անմեղութեան Արարչին,
Եւ ետեւ նա զարտօսը զղջմանս ցաւազին,
Նա զխայթ սրտիս բուժէ՛ տոկալ տայ ինձ կար.
Ձի վշտազնեայը նորայն որդիք եմք տըկար:
Թշնամիր իմ քրկինչ բարձեալ ի զայրոյթ
Ստէին ինձ, « մեռցի, եւ փառքն ընդ ինքեան » .

Սակայն սրտիս Տէրն իմ ասէ բարեգութ,
« Նոցայն նախանձ բեզ լինելոց է պաշտպան:
Չմտերիմեղ կատաղութեամբ վառեցին,
Ամենայն ինչ զըրոյզ խարէ պարզութիւն,
Որ բեզն պաշտէ՛ կազմ է ծախել զկեանս քոյին,
Ձի կուրացոյց զնա անմիտ չարութիւն:

Բայց հեծութեանցդ լսէ Աստուած, յոր դիմես,
Յապաշաւ ստոյգ, որ ծնեալն է ի վշտաց,
Տէր՝ որ ներէ բնութեան մարդոյ վերջապէս,
Լինել տկար ի մէջ անթիւ նեղութեանց:
Ես յարուցից զգթութիւն վասն քոյ
Չարագործիւն ապազային անաչառ,

Ինքեանք աշխատ լիցին զպատիւդ կանգնելոյ
Չայն զոր խորնին այժմ աղարտել վայրապար:
Օրհնեալ Աստուած, որ ընծեուել ինձ հաճիս՝
Չանմեղութիւն եւ զպարձանս նորին,
Որ ի պահել զհանգիստ իմոյ աճիւնիս,
Հըսկեսցես յար ի սնար մարմնոյս տապանին:

Խնջոյս կենաց եղէ անբաղդ կոչնական
Մի օր եւ եթ, եւ լուծանիմ ի կենաց,
Եւ յոր տակաւ մերձենամ արդ ի տապան,
Ո՛չ որ զայցէ հեղուլ ըզշիթս արտասուեաց:
Մնացէք բարեա՛ւ զորս սիրէք զաշտը անհուն,
Քաղցր զալարիք, զեղատես խորք անտառաց,

Սուրբ տաղաւար մարդոյ՝ երկինք եւ բնութիւն,
Վ երջին անդամ մնացէք բարեաւ եւ անանց:
Ա՛խ թող տեսցեն՝ նդ երկար զգեղ ձեր սըրբազան,
Այսչափ ծանօթ խաղցեալք ձայնիս հրաշքեշտին,
Լըցեալ աւուրրք մեռցին՝ լացեալք ի մահուան,
Թող բարեկամ որ կափուսցէ զաչս նոցին:

Թարգմ. Ս. ՄԱՐՈՒԹԵԱՆԾ.

Ի ՎԱՂԱՄԵՐԻՆԸ .